

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., 18.09.2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieście Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. w składzie:

Przewodniczący SSR Alicja Rudnicka

Lawnicy *Krystyna Karlińska, Bożena Sawicka-Woźniak*

Protokolant *Dominika Gorząd*

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **sp. z o.o. we W.**

przeciwko **A. D. (1)**

o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 14.05.2012 r. za skuteczne oraz o sprostowanie świadectwa pracy

- I. odrzuca powództwo o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 14.05.2012 r. za skuteczne;
- II. oddala powództwo o sprostowanie świadectwa pracy;
- III. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 137 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- IV. nakazuje stronie powodowej (...) Sp. z o.o. we W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwotę 1110 zł tytułem kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Strona powodowa, (...) Sp. z o.o. we W., pozwem z dnia 17 maja 2013 r. (data prezentaty), skierowanym przeciwko pozwanemu A. D. (1) wniosła o uznanie wypowiedzenia stosunku pracy z dnia 14 maja 2012 r. za skuteczne i zmianę świadectwa pracy na rozwiązanie w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

W uzasadnieniu powództwa strona powodowa podniosła, iż pozwany był jej pracownikiem zatrudnionym na stanowisku administrator serwera. Po pewnym czasie od zatrudnienia ujawnił się jego mocno zaawansowany alkoholizm. Był to poważny problem. Alkohol powodował, że notorycznie nie przychodził do pracy, brał często urlopy na żądanie, był arogancki i nie potrafił się zasymilować ze współpracownikami. Jego tzw. ciągi alkoholowe trwały czasami kilka dni. Po takim maratonie alkoholowym znów potrzebował kilku dni wolnego, żeby „odzyskać siły”. Ogólnie rzecz biorąc był zupełnie nieprzewidywalny, jako pracownik. Pomimo wielu deklaracji podjęcia leczenia niestety w okresie zatrudnienia nie poddał się leczeniu.

Skutkiem takiej pracy pozwanego były rosnące problemy i straty z tym związane, zaniedbane sprawy serwisowe, odchodzący klienci, infrastruktura oprogramowania nie była aktualizowana.

Powodem, dla którego nie został zwolniony wcześniej była obawa o jego zdrowie i życie. Pozwany był bardzo niestabilny emocjonalnie - często wspominał o chęci pozbawienia się życia i podobno podejmował próby samobójcze, o

czym informowała jego rodzina. Rodzina też, wielokrotnie wręcz błagała by jego nie zwalniać i obiecywali jego poprawę - niestety bez skutku. Na początku 2012 r. pozwany złożył wypowiedzenie jednak po kilku dniach je wycofał.

Kiedy po kilku miesiącach złożył ponownie nowe wypowiedzenie i w dodatku go nie wycofał wszyscy poczuli ulgę. Szczególnie, że to nie strona powodowa, ale on sam rozwiązał umowę o pracę. Po dopełnieniu formalności związanych z wystawieniem świadectwa pracy i wysłaniem pocztą sprawa wydawała się zamknięta. Okazało się, że jednak nie. Pozwany w sądzie pracy we W. złożył pozew o przywrócenie do pracy, który następnie zmienił na pozew o odszkodowanie. Jednak Sąd prawomocnym postanowieniem sygn. akt IV P 704/12 z dnia 25 października 2012 r. oddalił powództwo pozwanego.

Od dnia złożenia wypowiedzenia pozwany nie zgłosił gotowości do podjęcia pracy ani nie stanął się na stanowisku pracy wskazanym mu w umowie (k. 2-3, 8-10).

W odpowiedzi na pozew pozwany, A. D. (2) wniósł o odrzucenie powództwa w całości ewentualnie o oddalenie powództwa w punkcie 1 i odrzucenie żądania pozwu w punkcie 2.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany zarzucił, iż w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 października 2012 r. sygn. akt IV P 704/12, Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów, że nie doszło do wypowiedzenia stosunku pracy przez pozwanego. Zatem powoływanie przez stronę powodową w mniejszym pozwie tych samych argumentów i tych samych dowodów zostało już ocenione we wcześniejszym postępowaniu. Powtórne analizowanie tego samego materiału dowodowego, wobec jednoznacznego stanowiska Sądu zasługuje, w ocenie pozwanego, na odrzucenie pozwu. Tym bardziej, że powód nie przedstawił żadnych innych dowodów mogących mieć znaczenie dla sprawy, inne niż w sprawie, w na podstawie których tutaj. Sąd wydał wyrok w dnia 25 października 2012 r.

Żądanie pozwu sformułowane w pkt 2 pozwu tylko i wyłącznie z przyczyn formalnych winno być odrzucone wobec brzmienia art. 52 § 2 k.p. Żądanie zmiany świadectwa pracy, którego podstawą jest art. art. 52 § 1 pkt 1 k.p. jest niedopuszczalne, bowiem sprostowanie świadectwa pracy z godnie z art. 97 § 2¹ przysługuje wyłącznie pracownikowi.

Podsumowując ten wątek, należy uznać, że żądanie pozwu jest niedopuszczalne, a gdyby Sąd uznał dopuszczalność procedowania pozwu w pkt 1 powództwa, to jest ono nieudowodnione, zgodnie z art. 6 k.c.

Ponadto pozwany zasygnalizował złożenie pozwu wzajemnego zgodnie z terminami określonymi w art. 204 § 1 k.p.c. odnośnie wykroczeń powoda w zakresie wypłaty wynagrodzenia, urlopu wypoczynkowego, składek na ubezpieczenie społeczne i podatku od bezprawnie niewypłaconego wynagrodzenia.

Pozwany wskazał, iż w dniu 19 czerwca 2013 r. odebrał z poczty pozew skierowany przeciwko niemu przez stronę powodową i nie był tym faktem ani zdziwiony ani zaskoczony, ponieważ kontroler z Państwowej Inspekcji Pracy, który przeprowadzał kontrolę na jego wniosek w maju 2013 r. poinformował go o tych niedorzecznych planach prezesa strony pozwanej. Pozwany przeczytał kilkakrotnie z uwagą treść pozwu i zaczął się zastanawiać, czego oczekuje prezes strony powodowej od Sądu.

W punkcie pierwszym pozwu strona powodowa oczekuje uznania za skuteczne wypowiedzenia stosunku pracy z 14 maja 2012 r. Jednakże Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyroku z dnia 25 października 2012 r. sygn. akt IV P 704/12 uznał, że nie było skutecznego wypowiedzenia stosunku pracy przez żadną ze stron. Wskazane przez prezesa strony powodowej wypowiedzenie z dnia 14 maja 2012 r. zostało przez niego samego sfalszowane w części dotyczącej daty wypowiedzenia, którą sam wpisał, gdy on był w szpitalu na leczeniu. Takie pismo prezes dał mu do podpisania w lutym 2012 r. ale wtedy nie było na nim daty. Miało to być dla niego jak on to nazwał zabezpieczenie na wypadek gdybym przesadzał z alkoholem. Skuteczność tego pisma cofnął drogą mailową, co Sąd potwierdził jako prawidłowe.

W punkcie drugim strona powodowa domagała się zmiany świadectwa pracy na rozwiązanie w trybie art. 52 par. 1 pkt 1 k.p., tj. bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych

obowiązków pracowniczych. Pozwany nie bardzo potrafi podążać za logiką myślenia prezesa strony powodowej, ponieważ w pierw miejsce chce on aby uznać świadectwo pracy, które Sąd w wyroku z dnia 25 października 2012 r. uznał za nieważne, ze względu na brak wypowiedzenia stosunku pracy, a następnie oczekuje, iż Sąd uzna go za winnego. Strona powodowa miała możliwość samodzielnie zwolnić pozwanego w takim trybie, jaki uznałby za stosowny a nie teraz wysługiwać się Sądem Pracy. Stwierdza natomiast, że bał się o jego stan emocjonalny, wręcz o jego życie pisząc o próbach samobójczych, dlatego nie zdecydował się dać mu wypowiedzenia. Cóż za zakłamaną troską. Stan zdrowia psychicznego pozwanego nie powinien niepokoić strony powodowej, ponieważ żaden lekarz nie stwierdził u niego choroby psychicznej. Osobiste przeżycia pozwanego nie powinny interesować strony powodowej dopóki nie wpływają na jego pracę zawodową.

Pozwany podkreślił, iż nie składał wypowiedzenia stosunku pracy, co potwierdził Sąd w wyroku z dnia 25 października 2012 r., dlatego też nie mógł otrzymać potwierdzenia rzekomo złożonego pisma. Strona powodowa pisze w pozwie, że pierwsze wypowiedzenie pozwany złożył na początku 2012 r. a następnie cofnął je. Kolejne rzekomo złożył w maju 2012 r. Jest to samo pismo, które rozpatrywał Sąd, wydając wyrok o nieskuteczności wypowiedzenia stosunku o pracę. Wtedy, w 2012 roku prezes strony powodowej nie wiedział, że przed Sądem wyjdą takie jego oszustwa. Dzisiaj po roku okazało się, że były dwa wypowiedzenia. Kolejnym kłamstwem, którym posługuje się świadomie strona powodowa jest stwierdzenie, że Sąd 25 października 2012 r. prawomocnym wyrokiem oddalił powództwo. Sąd uznał, że pozwany nie może domagać się odszkodowania, ani tym bardziej przywrócenia do pracy, ponieważ nadal jestem pracownikiem (...) Sp. z o.o. co niestety nie mieści się w głowie pana prezesa.

Strona powodowa podniosła, że od dnia złożenia wypowiedzenia, czyli od 14 maja 2012 r. pozwany nie zgłosił się w miejscu pracy wskazanym w umowie. Jednakże od 15 maja 2012 r. do 22 lipca 2012 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim więc trudno było być w miejscu pracy w tym czasie, a od 1 lipca 2012 r. według strony powodowej nie jest już jej pracownikiem (k. 23-25).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 czerwca 2009 r. strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. zawarła z pozwanym A. D. (1) umowę o pracę na czas nieokreślony, określając rodzaj wykonywanej przez pozwanego jako stanowisko administratora serwisów internetowych, w pełnym wymiarze czasu pracy, z miejscem wykonywania pracy we W., przy ul. (...).

bezsporne

Pozwany, na żądanie pracodawcy (strony powodowej), w lutym 2012 r. podpisał oświadczenie in blanco o wypowiedzeniu przez niego umowy o pracę bez wpisywania daty wypowiedzenia.

W dniu 2 marca 2012 r. pozwany złożył stronie powodowej za pomocą poczty elektronicznej oświadczenie o cofnięciu powyższego oświadczenia woli.

W połowie maja 2012 r. strona powodowa wypełniła podpisane przez pozwanego in blanco pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu przez pozwanego umowy o pracę poprzez wpisanie miejscowości i daty „ (...)05.2012” oraz daty rozwiązania stosunku pracy „30.06.2012”, o czym pozwany nic nie wiedział.

W dniu 14 maja 2012 r. pozwany nie pojawił się w pracy i nie przedstawił żadnego usprawiedliwienia na ten dzień, natomiast od 15 maja 2012 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, a od 22 maja 2012 r. do 3 lipca 2012 r. przebywał na leczeniu na Całodobowym Oddziale (...) w (...) Centrum (...) we W..

W dniu 4 lipca 2012 r. pozwany otrzymał od strony powodowej świadectwo pracy z dnia 2 lipca 2012 r., z którego wynikało, iż stosunek pracy uległ rozwiązaniu z dniem 30 czerwca 2012 r. na skutek wypowiedzenia złożonego przez pozwanego (co miało mieć miejsce w dniu 14 maja 2012 r.).

Po otrzymaniu świadectwa pracy, pismem z dnia 11 lipca 2012 r. (data prezentaty) pozwany złożył odwołanie do Sądu Pracy domagając się pierwotnie zmiany formy rozwiązania umowy o pracę na wypowiedzenie z przyczyn dotyczących

zakładu pracy oraz zasądzenia od pracodawcy odprawy pieniężnej w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia brutto. Następnie zmienił swoje roszczenie i wniósł o przywrócenie do pracy. Natomiast w toku postępowania po ostatecznym sprecyzowaniu swoich żądań domagał się zasądzenia od pracodawcy odszkodowania w wysokości 3 miesięcznych zarobków.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. z dnia 25 października 2012 r. (sygn. akt IV P 704/12) zostało oddalone powództwo. W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wskazał, iż powód nie składał oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy o pracę na dzień 30 czerwca 2012 r. i w żaden sposób nie wyraził swojej woli o rozwiązaniu z pracodawcą umowy o pracę. Konsekwencją powyższego brak było zdarzenia powodującego ustanie stosunku pracy. Nie jest bowiem tym zdarzeniem mylne przekonanie pozwanego, że stosunek pracy rozwiązał się na skutek otrzymania świadectwa pracy. Oznacza to zarazem, iż pozwany ma roszczenie o dopuszczenie do pracy uprzednio wykonywanej (art. 22 § 1 k.p.) oraz o wynagrodzenie za czas gotowości do jej wykonywania (art. 81 § 1 k.p.). Skoro zatem nie doszło do rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracownika, niezasadne było roszczenie o odszkodowanie z uwagi na niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę (art. 45 § 1 k.p.) i z tego względu powództwo należało oddalić.

Dowody: kopia wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu

Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. z dnia

25 października 2012 r. (sygn. akt IV P 704/12) wraz z uzasadnieniem

k. 26-32,

kopia świadectwa pracy z 02.07.2012 r. (k. 4-6 w aktach sprawy

IV P 704/12).

W oparciu o powyższe ustalenia, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o uznanie wypowiedzenia stosunku pracy z dnia 14 maja 2012 r. za skuteczne podlegało odrzuceniu, natomiast powództwo o sprostowanie świadectwa pracy na rozwiązanie w trybie art. 52 § 1 k.p. podlegało oddaleniu.

Pierwszym z roszczeń strony powodowej było uznanie wypowiedzenia stosunku pracy złożonego przez pozwanego w dniu 14 maja 2012 r. za skuteczne.

Zgodnie z art. 199 § 2 k.p.c., Sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Natomiast w myśl art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

W toku niniejszego postępowania zostało ustalone, iż przed tutejszym Sądem pomiędzy tymi samymi stronami było już prowadzone postępowanie dotyczące wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 14 maja 2012 r., w którym pozwany domagał się po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa zasądzenia od pracodawcy (strony powodowej) trzymiesięcznego odszkodowania. Jak wynika bowiem z akt sprawy IV P 704/12 pozwem z dnia 11 lipca 2012 r. pozwany odwołał się od wypowiedzenia umowy o pracę podnosząc, iż nie otrzymał od pracodawcy żadnego wypowiedzenia umowy o pracę ani też sam nie wypowiedział umowy o pracę. Jedynie w dniu 4 lipca 2012 r. otrzymał świadectwo pracy, z którego wynikało, że wypowiedział umowę o pracę ze skutkiem na dzień 30 czerwca 2012 r.

Wprawdzie wyrokiem z dnia 25 października 2012 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo, jednakże w uzasadnieniu wyroku Sąd wyraźnie wskazał, iż pozwany (pracownik) nie składał oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę ze skutkiem na dzień 30 czerwca 2012 r. (pismo z dnia 14 maja 2012 r.) i w żaden sposób nie wyraził swojej woli o rozwiązaniu z pracodawcą umowy o pracę. Konsekwencją przyjęcia przez Sąd Rejonowy powyższych ustaleń było

ustalenie braku zdarzenia powodującego ustanie stosunku pracy. Jednocześnie nieuprawnione było twierdzenie, że świadectwo pracy, które otrzymał pozwany w dniu 4 lipca 2012 r., miałoby odnieść skutek pisma wypowiedzającego umowę o pracę. Konsekwencją prawną dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń był brak zdarzenia powodującego ustanie stosunku pracy. Nie było, bowiem tym zdarzeniem mylne przekonanie pozwanego, że stosunek pracy rozwiązał się na skutek otrzymania świadectwa pracy.

Natomiast w niniejszym postępowaniu strona powodowa (pracodawca) domagała się między innymi uznania wypowiedzenia stosunku pracy z dnia 14 maja 2012 r. za skuteczne. Jednakże Sąd Rejonowy we wcześniejszym postępowaniu rozpatrywał już kwestię oświadczenia woli pozwanego (pracownika) z dnia 14 maja 2012 r. o wypowiedzeniu umowy o pracę ustalając, iż pozwany (pracownik) nie składał takiego oświadczenia woli, a tym samym pismo z dnia 14 maja 2012 r. nie wywołało żadnych skutków prawnych, co oznacza, iż pozwany jest nadal pracownikiem strony powodowej i w tym zakresie rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w sprawie sygn. akt IV P 704/12 ma powagę rzeczy osądzonej.

Drugim z żądań strony powodowej było roszczenie o zmianę świadectwa pracy na rozwiązanie w trybie art. 52 § 1 k.p., które podlegało oddaleniu z kilku przyczyn.

Przede wszystkim należy wskazać, iż świadectwo pracy jest pewnym szczególnym dokumentem, jednakże samo w sobie nie tworzy ono żadnych praw podmiotowych ani też ich nie pozbawia.

Zgodnie z art. 97 § 1 zd. pierwsze k.p. w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Wydanie świadectwa pracy jest zatem nierozdzielnie związane z ustaniem stosunku pracy. Jednakże w świetle prawomocnego wyroku tut. Sądu Rejonowego w sprawie sygn. akt IV P 704/12 należy jednoznacznie stwierdzić, iż oświadczenie woli z dnia 14 maja 2012 r. nie wywołało żadnych skutków prawnych i nie doszło w żaden sposób do rozwiązania stosunku pracy przez pozwanego (pracownika). Również w tym dniu strona powodowa (pracodawca) nie rozwiązała z pozwanym (pracownikiem) umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 k.p. Nie doszło bowiem do złożenia w tym trybie jakiegokolwiek oświadczenia woli przez stronę powodową (pracodawcę). W związku z czym, przede wszystkim nie ma żadnej podstawy do istnienia w obrocie prawnym świadectwa pracy z dnia 2 lipca 2012 r., skoro bowiem żadna ze stron nie rozwiązała skutecznie umowy o pracę, a co za tym idzie, jakiegokolwiek roszczenie o jego sprostowanie jest niczym nie uzasadnione, skoro bowiem stosunek pracy trwa nadal.

Dodatkowo należy zaznaczyć, iż nie ma możliwości w drodze powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, sprostowania świadectwa pracy w zakresie sposobu ustania stosunku pracy.

Ponadto należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 97 § 2¹ k.p. prawo do wystąpienia z żądaniem sprostowania świadectwa pracy do sądu pracy przysługuje pracownikowi i w przypadku uwzględnienia takiego powództwa, pracodawca jest zobligowany do sprostowania wydanego pracownikowi świadectwa pracy. Zgodnie bowiem z art. 97 § 1 k.p. to pracodawca jest zobowiązany wydać pracownikowi świadectwo pracy. Jest to zatem dokument, który jest wystawiany przez pracodawcę, potwierdzający fakt zatrudnienia pracownika i ewentualne sprostowania owego dokumentu może dokonać wyłącznie sam pracodawca. Nie ma natomiast możliwości, ażeby sprostowania świadectwa pracy dokonał sam pracownik, nie jest on bowiem wystawcą tegoż dokumentu a jedynie jego odbiorcą, a co za tym idzie po stronie pozwanego (pracownika) brak w ogóle legitymacji procesowej biernej.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie, w oparciu o zebrane w sprawie dowody.

Ustalając stan faktyczny, Sąd w szczególności oparł się na aktach sprawy o sygn. akt IV P 704/12 na podstawie, których zostało ustalone, iż sprawa dotycząca wypowiedzenia stosunku pracy z dnia 14 maja 2012 r. została już prawomocnie rozstrzygnięta. Jednocześnie Sąd pominął dowody z dokumentów ZUS (k. 17-19, 33-34) jak również z pisma PIP (k. 35-36), albowiem nie miały one żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zgodnie bowiem z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na uwadze przeprowadzone rozważania, Sąd odrzucił powództwo o uznanie wypowiedzenia stosunku pracy z dnia 14 maja 2012 r. za skuteczne, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku, natomiast powództwo o sprostowanie świadectwa pracy podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

Na marginesie należy tylko wskazać, iż w związku z brakiem oświadczenia woli jakiegokolwiek ze stron sporu w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę, strony nadal łączy stosunek pracy. Zatem w celu rozwiązania istniejącego pomiędzy stronami stosunku pracy strona powodowa, bądź pozwany winna złożyć drugiej stronie, w sposób skuteczny, zgodnie z przepisami prawa pracy stosowne oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę.

Orzeczenie o kosztach jak w punkcie III sentencji wyroku znajduje podstawę w treści art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust.1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163 , poz. 1349 ze zm)

W pkt IV orzeczenia należało zasądzić od strony powodowej na rzecz Skarbu państwa opłatę od pozwu od uiszczenia której powodowa spółka nie była zwolniona. Opłata ta była liczona od w.p.s. określonej w art. 23¹ k.p.c. (roczne wynagrodzenie powoda - 21 600 zł) i art. 14 ust.3 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2010 r., nr 90, poz. 594, z późn. zm.) w wysokości podstawowej tj. 30 zł.

W związku z powyższym, strona powodowa winna uiścić opłatę za każde z poszczególnych roszczeń, tj. 1080 zł plus 30 zł łącznie 1.110,00 zł.